

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 มุ่งพัฒนาและเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยมีหลักการที่สำคัญ คือ หลักสูตรเป็นเอกภาพของชาติ เพื่อปวงชน กระจายอำนาจ ยึดหยุ่น เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ศึกษาทั้งในระบบ นอกระบบและตามอัธยาศัย มีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาผู้เรียนให้เป็นคนดี มีความสุข มีศักยภาพในการศึกษาต่อและประกอบอาชีพ โดยมุ่งหวังว่า เมื่อจบการศึกษาขั้นพื้นฐานแล้วผู้เรียนจะมีคุณธรรมจริยธรรม สามารถสื่อสาร คิดแก้ปัญหา ใช้เทคโนโลยีและมีทักษะชีวิต มีสุขภาพกายและจิตที่ดี มีความรักชาติ ยึดมั่น ในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข มีจิตสำนึกอนุรักษ์วัฒนธรรมไทยและ ภูมิปัญญาท้องถิ่น ผู้เรียนต้องมีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ 8 ประการ คือ รักชาติ ศาสน์ กษัตริย์ ซื่อสัตย์สุจริต มีวินัย ใฝ่เรียนรู้ อยู่อย่างพอเพียง มุ่งมั่นในการทำงาน รักความเป็นไทยและมีจิตสาธารณะ เพื่อให้การพัฒนาผู้เรียนเกิดความสมดุล หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน จึงกำหนดให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ใน 8 กลุ่มสาระการเรียนรู้ และสาระการเรียนรู้ภาษาไทยได้กำหนดตัวชี้วัดให้มีการเขียนสะกดคำและบอกความหมายของคำ ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 สาระที่ 4 หลักการใช้ภาษา มาตรฐานที่ 4.1 เข้าใจธรรมชาติของภาษาและหลักภาษาไทย การเปลี่ยนแปลงของภาษาและพลังของภาษา ภูมิปัญญาทางภาษา และรักษาภาษาไทยไว้เป็นสมบัติของชาติ (สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา. 2551 : 7)

หลักการใช้ภาษานับว่ามีความสำคัญอย่างยิ่ง ที่ผู้เรียนจะต้องได้รับการฝึกฝนจนเกิดทักษะและความชำนาญ โดยเฉพาะทักษะเขียนสะกดคำ หากผู้เรียนขาดทักษะและความแม่นยำในการเขียนสะกดคำ ไม่รู้ความหมายของคำแล้วจะทำให้เขียนคำผิดพลาดได้ ซึ่งสอดคล้องกับนโยบายหรือจุดเน้นในการจัดการศึกษาของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ดังนั้นครูผู้สอนควรจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นให้ผู้เรียน ได้ฝึกฝนเพื่อให้ได้รับการพัฒนาดังเช่นงานวิจัยของ มะลิ อาจิวชัย (2540 : 2) เกี่ยวกับทักษะการเขียนว่านักเรียนควรเขียนสะกดคำให้ถูกต้องก่อนจึงจะสามารถเขียนเป็นประโยคและเรื่องราวได้

ในการจัดการเรียนการสอนผู้วิจัยพบว่า นักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีปัญหาในการเขียนสะกดคำ เช่น คำที่มีตัวสะกดไม่ตรงมาตรา คำที่มีตัวการันต์ คำอักษรควบกล้ำและคำอักษรนำ ในมาตราตัวสะกดแม่ก แม่กด แม่บ และแม่กน ที่ประกอบด้วย คำพื้นฐานตามบัญชีคำพื้นฐานของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน เพื่อเป็นการแก้ปัญหาและพัฒนาผู้เรียนเกี่ยวกับการเขียนสะกดคำ ผู้วิจัยจึงคัดเลือกคำที่นักเรียนเขียนผิดมากที่สุด ได้แก่คำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา จำนวน 35 คำ คำที่มีตัวการันต์ จำนวน 31 คำ คำอักษรควบและอักษรนำ จำนวน 25 คำรวม 91 คำ ผู้วิจัยได้นำคำพื้นฐาน จำนวน 91 คำที่คัดเลือกไว้แล้วไปให้ครูที่สอนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ของศูนย์เครือข่ายพัฒนาคุณภาพการศึกษาจำปาสัก จำนวน 4 โรงเรียน ซึ่งเป็นศูนย์เดียวกับผู้วิจัยทำการสอน คัดเลือกอีกครั้งหนึ่งว่า คำใดที่นักเรียนของตนเองมักเขียนสะกดคำผิดมากที่สุด พบว่าคำที่นักเรียนเขียนผิดมากที่สุดในจำนวน 4 โรงเรียน คือ คำที่มีตัวสะกดไม่ตรงมาตรา จำนวน 20 คำ คำที่มีตัวการันต์ จำนวน 20 คำ คำอักษรควบและอักษรนำ จำนวน 20 คำ รวมคำที่นักเรียนมักเขียนสะกดคำผิด มีทั้งหมด 60 คำ สาเหตุมาจากนักเรียนไม่เข้าใจหลักเกณฑ์ทางภาษา ในการเขียนสะกดคำ ไม่ทราบความหมายของคำ เพราะคำในภาษาไทยบางคำมีเสียงตรงกัน แต่การเขียนสะกดคำต่างกัน ออกเสียงไปตามความหมาย ให้แนวเทียบผิด เพราะนำคำที่เขียนไปเทียบเสียงกับคำอื่น ๆ ซึ่งเคยรู้จักเป็นอย่างดี เช่น อนุญาต มักเขียนผิดเป็น อนุญาติ เพราะใช้แนวเทียบกับคำว่าญาติ ส่วนออกเสียงผิด ตามความเคยชินซึ่งจะมีผลต่อการถ่ายทอดเสียง นั้นออกมาเป็นตัวอักษร เช่น ไอศกรีม มักเขียนผิดเป็น ไอศกริม และจำรูปคำผิด เช่น เกร็ดความรู้มักเขียนผิดเป็น เกล็ดความรู้ เพราะเคยชินกับคำว่า เกล็ด และปัญหาอีกอย่างหนึ่ง สำหรับครูผู้สอน คือข้อสอบที่ใช้ในการค้นหาข้อบกพร่องของผู้เรียนยังมีน้อย และไม่มีคุณภาพตามเกณฑ์

จากปัญหาดังกล่าวจึงทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ประจำปีการศึกษา 2553 ของโรงเรียนห้วยหินลาดที่ผู้วิจัยทำการสอน ได้คะแนนเฉลี่ยต่ำกว่าเกณฑ์ของโรงเรียนที่ตั้งไว้ ร้อยละ 70 และผลการประเมินภาพรวมของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาร้อยเอ็ด เขต 2 พบว่านักเรียนมีปัญหาด้านการอ่านและเขียน ร้อยละ 13.71 (สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาร้อยเอ็ด เขต 2 : 2553) และจากสภาพการเรียนการสอนภาษาไทยในระดับชาติ พบว่า การสอนวิชาภาษาไทยยังไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควรซึ่งสอดคล้องกับทัศนะของ วิจิตร ศรีสะอ้าน (มติชน. 2550 : เข้าถึงได้ที่ <http://www.matichon.co.th>) กล่าวถึงปัญหาการใช้ภาษาไทยไม่ถูกต้อง ในปัจจุบันว่า เป็นปัญหาของการศึกษาทุกระดับโดยเฉพาะในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน เนื่องจากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยของนักเรียนเฉลี่ยเพียงร้อยละ 50 เท่านั้น ซึ่งอยู่ใน

ระดับที่ไม่น่าพอใจ ดังนั้นครูจำเป็นต้องสร้างเครื่องมือที่มีคุณภาพเพื่อใช้ค้นหาจุดบกพร่อง และดำเนินการแก้ไข ผู้วิจัยจึงไปศึกษาเรื่องแบบทดสอบประเภทต่าง ๆ

ในการจัดการเรียนการสอนครูผู้สอนต้องทำการวัดและประเมินผลการเรียนโดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อหาคำตอบว่าผู้เรียนมีความก้าวหน้าทั้งด้านความรู้ ทักษะและคุณภาพหรือไม่ ดังนั้นการวัดและการประเมินผลจึงต้องใช้วิธีการที่หลากหลายเพื่อให้สอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้ หากนักเรียนมีความรู้ความสามารถต่ำกว่าเกณฑ์ที่กำหนดให้ ครูควรวินิจฉัยหาสาเหตุ ข้อบกพร่องของนักเรียนแล้วซ่อมเสริม กรมวิชาการ (2545 : 9) ซึ่งในความเป็นจริงครูผู้สอนส่วนมากจะประเมินผลนักเรียนในแง่ของผลสัมฤทธิ์มากกว่าที่จะประเมินเพื่อหาจุดบกพร่อง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการประเมินเพื่อหาจุดบกพร่องมีความยุ่งยากและใช้เวลานาน อย่างไรก็ตาม ถ้าปัญหาข้อบกพร่องไม่ได้รับการแก้ไขก็อาจจะส่งผลกระทบต่อความล้มเหลวในการเรียนได้ ดังเช่น พรหมพรณ อุคมสิน (2544 : 24) ได้กล่าวว่า สิ่งสำคัญที่สามารถตรวจสอบข้อบกพร่องของนักเรียนได้คือ การทดสอบ เครื่องมือที่ใช้ในการทดสอบมีหลายชนิด เช่น แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (Achievement Test) แบบทดสอบวัดระดับสติปัญญา (Intelligence Test) แบบทดสอบวัดความถนัด (Aptitude Test) และแบบทดสอบวินิจฉัยในการเรียน (Diagnostic Test) ในบรรดาเครื่องมือเหล่านี้ แบบทดสอบวินิจฉัยเป็นเครื่องมือที่นับว่ามีความสำคัญและมีประโยชน์ในด้านค้นหาจุดบกพร่องตลอดจนปัญหาของผู้เรียนแต่ละคนเกี่ยวกับทักษะพื้นฐานและลำดับขั้นในการเรียนรู้เพื่อปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องได้ตรงจุด (Bloom, 1971 : 91-92) จากการศึกษา หลักการ เหตุผล ความสำคัญ และงานวิจัยดังกล่าว พบว่าแบบทดสอบวินิจฉัยเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการค้นหาข้อบกพร่องและปัญหาของผู้เรียนได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้เรียนที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ในสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาร้อยเอ็ด เขต 2 ที่ผู้วิจัยทำการสอน

แบบทดสอบวินิจฉัยเป็นแบบทดสอบที่สร้างขึ้นใช้ทดสอบเพื่อหาข้อบกพร่อง จุดอ่อน หรือจุดด้อยของผู้เรียน ทั้งในด้านวิชาการและทางด้านจิตใจ เพื่อแยกผู้เรียนว่าดีหรือด้อยในด้านใด หาสาเหตุว่าผู้เรียนมีผลการเรียนด้อยเนื่องมาจากสาเหตุใด (สุวิมล ว่องวาณิช, 2546 : 258) ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ (2543 : 18) ว่าแบบทดสอบวินิจฉัย เป็นแบบทดสอบเพื่อพิจารณาว่าผู้สอบบกพร่องในเรื่องใด โดยเฉพาะแบบทดสอบชนิดนี้ใช้ศึกษาเด็กที่มีปัญหายุ่งยากบางประการที่แก้ไขลำบากแต่จำเป็นต้องแก้ไข โดยตรวจสอบหาจุดบกพร่องด้วยแบบทดสอบชนิดนี้ ดังเช่น อาห์แมนและกล็อค (Ahman and Glock, 1967 : 364-365) ได้กล่าวถึงลักษณะของแบบทดสอบวินิจฉัยไว้ว่า เป็นแบบทดสอบที่เน้นความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาเป็นสำคัญ การวิเคราะห์คำตอบของนักเรียนเป็นรายข้อแล้วรวบรวมคำตอบที่เป็นปัญหาซึ่งเกิดขึ้นกับนักเรียนจำนวนมากไว้เพื่อค้นหาจุดบกพร่องของเด็ก

และแบบทดสอบวินิจฉัยมักใช้เพื่อแก้ปัญหาทางการเรียน ให้กับนักเรียนที่มีคะแนนต่ำจากแบบทดสอบเพื่อสำรวจแบบทดสอบวินิจฉัยดังกล่าวมีผู้วิจัยหลายคนได้ศึกษาเกี่ยวกับการสร้างแบบทดสอบวินิจฉัยข้อบกพร่องในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย เช่น กาญจนา ทนันทไชย (2549 : 69-74) ได้สร้างแบบทดสอบวินิจฉัยข้อบกพร่องการเขียนสะกดคำ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 พบว่าแบบทดสอบวินิจฉัยข้อบกพร่องการเขียนสะกดคำทั้ง 5 ฉบับมีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาจริง และ บัวเรียว เม็ดจันทิก (2552 : 67-71) ได้สร้างแบบทดสอบวินิจฉัยการเขียนสะกดคำภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่า แบบทดสอบมีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ข้อสอบแต่ละข้อวัดจุดประสงค์เดียวกันจริง และ โชติ เพชรรัตน์ (2544 : 10) ได้กล่าวถึงประโยชน์ทางการศึกษาของแบบทดสอบวินิจฉัยว่า ช่วยให้นักเรียนรู้ข้อบกพร่องของตนเอง โดยดูคะแนนผลการสอบแต่ละส่วนว่ามีส่วนไหนบ้างที่ได้คะแนนน้อยกว่าปกติหรือต่ำกว่าเกณฑ์ เมื่อรู้ข้อบกพร่องหรือจุดด้อยแล้วก็จะได้ปรับปรุงหรือฝึกทักษะในเรื่องนั้นๆ โดยเฉพาะเป็นการแก้ปัญหาในส่วนของตัวนักเรียน บางคนอาจมีข้อบกพร่องเพียงจุดเดียวด้านเดียว แต่บางคนอาจมีข้อบกพร่องหลายๆ ด้านก็ได้ ส่วนในด้านครูผู้สอนจะสามารถช่วยเหลือนักเรียนได้ตรงจุดทำให้ปัญหาของนักเรียนหมดไปโดยเร็วเป็นการประหยัดเวลา นอกจากนั้นยังตระหนักกว่าวิธีสอนที่เคยใช้อยู่ก่อนอาจไม่เหมาะสมที่จะนำมาใช้สอนเสริมควรแสวงหาหรือเลือกวิธีสอนใหม่ซึ่งแตกต่างไปจากวิธีสอนแบบเดิมที่เคยใช้สอนเรื่องนั้น ๆ มาก่อนแล้ว

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะสร้าง แบบทดสอบวินิจฉัยการเขียนสะกดคำภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้คำที่นักเรียนเขียนผิดมากที่สุดคือคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา คำที่มีตัวการันต์ คำอักษรควบและอักษรนำ ในมาตราตัวสะกดแม่ก แม่กด แม่กบ และ แม่กน ที่คัดเลือกจากคำที่นักเรียนเขียนผิดมากที่สุดจำนวน 60 คำ เพื่อนำมาสร้างแบบทดสอบวินิจฉัยที่ใช้เป็นเครื่องมือในการศึกษาความบกพร่องในการเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาร้อยเอ็ด เขต 2

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อสร้างแบบทดสอบวินิจฉัยการเขียนสะกดคำภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2
2. เพื่อหาคุณภาพของแบบทดสอบวินิจฉัยการเขียนสะกดคำภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

3. เพื่อศึกษาความบกพร่องของการเขียนสะกดคำ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาร้อยเอ็ด เขต 2

ขอบเขตการวิจัย

1. ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาร้อยเอ็ด เขต 2 ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2554 จำนวน 4,817 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาร้อยเอ็ด เขต 2 ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ซึ่งได้มาโดยวิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอนและกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ตารางของ เกรจซีและมอร์แกน (Krejcie and Morgan) จำนวน 351 คน

2. ขอบเขตด้านเนื้อหา

การวิจัยครั้งนี้เป็นการสร้างแบบทดสอบวินิจฉัยการเขียนสะกดคำภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้เนื้อหาจากคำพื้นฐานและตัวชี้วัดในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 สาระที่ 4 หลักการใช้ภาษา ท.4.1 ป 2/2 การเขียนสะกดคำ ซึ่งประกอบด้วย การเขียนสะกดคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงมาตรา คำที่มีตัวการันต์ คำอักษรควบกล้ำ และคำอักษรนำ ในมาตราแม่กก แม่กด แม่กบ และแม่กง ซึ่งนักเรียนเขียนผิดมาก โดยในแต่ละมาตราตัวสะกดจะแบ่งเนื้อหาย่อยออกเป็น 3 ลักษณะ ดังนี้

มาตราแม่กก คำที่มีตัวสะกดไม่ตรงมาตรา จำนวน 6 คำ คำที่มีตัวการันต์ จำนวน 5 คำ คำควบกล้ำและคำอักษรนำ จำนวน 6 คำ

มาตราแม่กด คำที่มีตัวสะกด ไม่ตรงมาตรา จำนวน 15 คำ คำที่มีตัวการันต์ จำนวน 12 คำ คำควบกล้ำและอักษรนำ จำนวน 5 คำ

มาตราแม่กบ คำที่มีตัวสะกด ไม่ตรงมาตรา จำนวน 6 คำ คำที่มีตัวการันต์ จำนวน 5 คำ คำควบกล้ำและอักษรนำ จำนวน 7 คำ

มาตราแม่กง คำที่มีตัวสะกดไม่ตรงมาตรา จำนวน 8 คำ คำที่มีตัวการันต์ จำนวน 9 คำ คำควบกล้ำและอักษรนำ จำนวน 7 คำ

3. ขอบเขตด้านสถานที่

สถานที่ในการวิจัยครั้งนี้เป็นโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา
ประถมศึกษาร้อยเอ็ด เขต 2 จำนวน 34 โรงเรียน

4. ขอบเขตด้านระยะเวลาในการวิจัย

ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2554 ตั้งแต่วันที่ 2 พฤศจิกายน พ.ศ. 2554 ถึง
วันที่ 20 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2555

นิยามศัพท์เฉพาะ

ข้อบกพร่อง หมายถึง ความผิดพลาดที่เกิดขึ้นในการเขียนสะกดคำของนักเรียน
ซึ่งในที่นี้ หมายถึง การที่นักเรียนทำข้อสอบได้คะแนนต่ำกว่าเกณฑ์ขั้นต่ำที่กำหนดไว้คือ
ร้อยละ 70 (หลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนห้วยหินลาด. 2553 :32)

การเขียนสะกดคำ หมายถึง การเขียนคำในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้
คำพื้นฐานชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551
ของกระทรวงศึกษาธิการ โดยเลือกคำในมาตราตัวสะกดแม่ ก แม่ ก ด แม่ ก บ และแม่ ก น
จำนวน 91 คำ ได้แก่ คำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา จำนวน 35 คำ คำที่มีตัวการันต์
จำนวน 31 คำ คำอักษรควบและอักษรนำจำนวน 25 คำ

ความบกพร่องในการเขียนสะกดคำ หมายถึง ปัจจัยหรือสิ่งที่ทำให้นักเรียนเขียน
คำต่าง ๆ ที่กำหนดให้ผิด

แบบทดสอบเพื่อสำรวจ หมายถึง ข้อสอบที่สร้างขึ้นเพื่อค้นหาข้อบกพร่องของ
ผู้เรียนแต่ละคนในเรื่องใดเรื่องหนึ่งตรงตามตารางวิเคราะห์หลักสูตรและตัวชี้วัด

แบบทดสอบเพื่อสำรวจความบกพร่องในการเขียนสะกดคำ สำหรับนักเรียนชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 2 หมายถึง ข้อสอบที่เกี่ยวกับการเขียนสะกดคำในระดับชั้นประถมศึกษา
ปีที่ 2 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นตามกลุ่มคำพื้นฐานที่นักเรียนมีปัญหาในการเขียนสะกดคำ มีลักษณะ
เป็นแบบเติมคำ จำนวน 4 ฉบับ ฉบับละ 15 ข้อ ประกอบด้วย ฉบับที่ 1 แบบทดสอบสำรวจ
การเขียนสะกดคำในมาตราแม่ ก ก ฉบับที่ 2 แบบทดสอบสำรวจการเขียนสะกดคำในมาตรา
แม่ ก ด ฉบับที่ 3 แบบทดสอบสำรวจการเขียนสะกดคำในมาตราแม่ ก บ และฉบับที่ 4
แบบทดสอบสำรวจการเขียนสะกดคำในมาตราแม่ ก น

แบบทดสอบวินิจฉัย หมายถึง ข้อคำถามที่สร้างขึ้นเพื่อให้เห็นถึงจุดบกพร่องที่เป็น
ปัญหาหรืออุปสรรค (Difficulty) ในการเรียนเรื่องหนึ่ง ๆ ของนักเรียนแต่ละคน เพื่อที่จะหา

ทางแก้ไขได้ตรงจุดยิ่งขึ้นอันจะทำให้สามารถช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาและอุปสรรคในการเรียนบรรลุจุดประสงค์ในการเรียน

แบบทดสอบวินิจฉัยการเขียนสะกดคำภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 หมายถึง ชุดคำถามที่สร้างโดยใช้ตัวลงจากคำตอบที่นักเรียนส่วนใหญ่ตอบผิดจากแบบทดสอบเพื่อสำรวจการเขียนสะกดคำภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 เป็นแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ 3 ตัวเลือก จำนวน 4 ฉบับ ๆ ละ 15 ข้อ ประกอบด้วย ฉบับที่ 1 แบบทดสอบวินิจฉัยการเขียนสะกดคำ ในมาตราแม่กก ฉบับที่ 2 แบบทดสอบวินิจฉัยการเขียนสะกดคำ ในมาตราแม่กค ฉบับที่ 3 แบบทดสอบวินิจฉัยการเขียนสะกดคำ ในมาตราแม่กบ และฉบับที่ 4 แบบทดสอบวินิจฉัยการเขียนสะกดคำ ในมาตราแม่กน

คุณภาพของแบบทดสอบ หมายถึงข้อสอบที่ผ่านการหาค่าความเที่ยงตรง ค่าอำนาจจำแนก และค่าความเชื่อมั่น ดังนี้

ความเที่ยงตรง (Validity) หมายถึง คุณสมบัติของข้อคำถามแต่ละข้อของแบบทดสอบวินิจฉัย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่สามารถวัดได้ตรงตามตัวชี้วัดและครอบคลุมเนื้อหาที่ต้องการวัด โดยผู้เชี่ยวชาญเป็นผู้ตรวจสอบ และนำคะแนนที่ได้จากผู้เชี่ยวชาญไปคำนวณค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index Of Congruence : IOC)

ค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวินิจฉัยการเขียนสะกดคำภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 หมายถึง ผลต่างของสัดส่วนระหว่างนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์ตอบถูกกับนักเรียนไม่ผ่านเกณฑ์ที่ตอบถูกของข้อสอบแต่ละข้อ

ความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบทดสอบวินิจฉัยการเขียนสะกดคำภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 หมายถึง คุณสมบัติของแบบทดสอบที่สามารถวัดได้คงที่แน่นอน ซึ่งคำนวณค่าความเชื่อมั่นแบบอิงเกณฑ์ของโลเวท (Lovett Method)

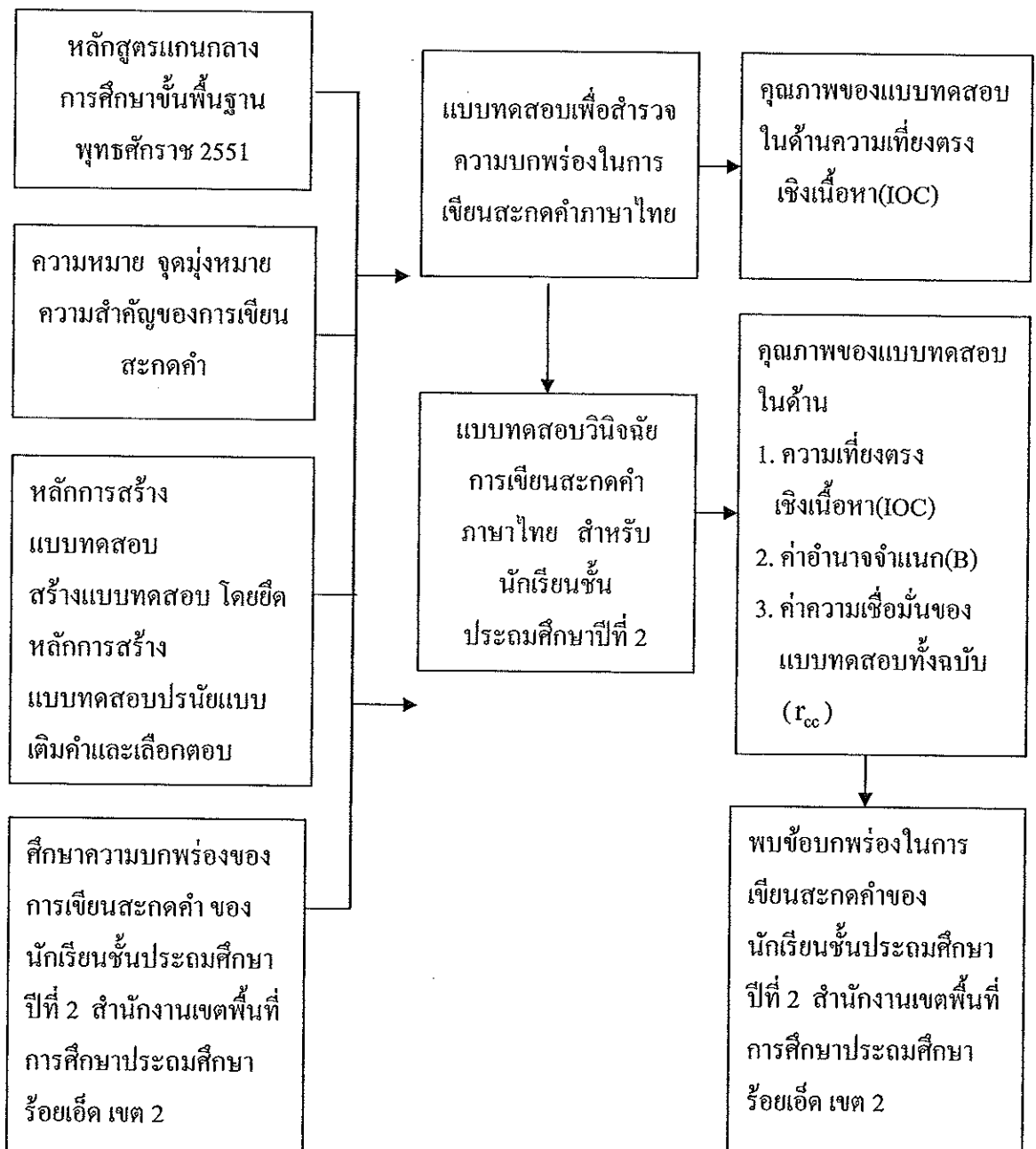
ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. การวิจัยครั้งนี้ทำให้สถานศึกษาและองค์กรที่เกี่ยวข้องได้แบบทดสอบวินิจฉัยการเขียนสะกดคำภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีคุณภาพสามารถวัดความบกพร่องในการเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 เพื่อให้ผู้สอนหรือสถานศึกษาใช้เป็นเครื่องมือสำหรับวัดและประเมินความรู้ด้านการเขียนสะกดคำภาษาไทย
2. ได้ข้อมูลจากการศึกษาความบกพร่องในการเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาร้อยเอ็ด เขต 2 เพื่อนำไปใช้วางแผนปรับปรุงการเรียนการสอน ที่มีการส่งเสริมพัฒนาและแก้ไขข้อบกพร่อง

ของผู้เรียนในเรื่องการเขียนสะกดคำภาษาไทยให้มีความสามารถเต็มตามศักยภาพของแต่ละบุคคล

กรอบแนวคิดในการวิจัย

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยสามารถกำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัย ดังนี้

แผนภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย